

מסורת הש"ס

(א) למל קמה. (ב) ויתן. (ג) פליג
ב. (ד) ג' קמה. (ה) ויתן. (ו) ויתן
הבית. (ז) פליג קמה. (ח) ויתן
(ט) ויתן. (י) ויתן. (יא) ויתן.
ויתן. (יב) ויתן. (יג) ויתן. (יד) ויתן.
ויתן. (טו) ויתן. (טז) ויתן. (יז) ויתן.

גליון הש"ס

ת"מ ר"ה שביב ב"ו כ"ה
ה"ד ד'ה' ת"מ"ה י' ל"י
ה"ה א"מ"ה ש"פ"ה י' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ה"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'

הגרות הב"ח

(א) נ"ה ת"מ"ה ל"ה ל"ה
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ל"ה י' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'

מי שזמת פרק תשיעי בבא בתרא

הלאוסי פלגוני. ממון שחיבי לי פלגוני זמלוג על פה אזי נותן פלגוני
ופרעם לו הלוה במקומו נתקיימו הדברים והוא הלאוסי פלגוני. ואע"ג
דבריה ליימי דלמי יתול להקנות לחבירו מלוה על פה להלוואה ימנה
ואין קיין חופס אלל דבכר שהוא צעין א"כ"י מלוה בשטר וכגון שמסר
לו בשטר א"כ צממנד שלשמן כלאמר

אשביב מרע שאמרי

הלאוסי פלגוני ואף על גב דליתיה בבריא
רב פפא אמר הואיל ויורש יורשה רב
אחא בריה דרב איקא אמר הלוואה איתא
בבריא וכדרב הונא אמר רב ^(א) דאמר רב
הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלגוני
במעמד שלשתן קנה איבעיא להו דקל
פירי ופירותיו לאחר מוהו מו שירי מקום
לא או לא שירי אם תמצי לומר לאחר
כלא הוי שירי ^(ב) לעצמו חוץ מפירותיו מהו
אמר רבא אמר רב נחמן אם תמצי לומר
דקל לאחד ופירותיו לאחר לא הוי שירי
מקום פירי דקל לאחד ושירי פירותיו לפניו
שירי מקום פירי מאי טעמא כל לגבי
נפשיה בעין יפה משייר אמר ליה ר' אבא
לרב אשי אן ארברי שמעון בן לקיש
מתנין לה ^(ג) דאמר רבי שמעון בן לקיש
המוכר בית לחבירו ואמר לו על מנת
שדיוטא העלוונה שלי דיוטא העלוונה שלו
איבעיא

קמח.

שכיב מרע שאמר בו הלוואתי פלגוני א"כ ה"יתא בבריא. בקנין (א)
שאין הלוואה צעין ונהי דיכול להקנות אגב קרקע אי
גרסין מקיץ מרנכ פפא (לשל דף עו: וס) מ"מ כיון דליתא בבירא
בקנין דלא מלי להקנות [באל] דבר אחר ע"פ הלוואה לא חשיב
אחא בבירא דהא דא דלית בית כמו כי

אשביב מרע שאמר

הלוואתי פלגוני ואף על גב דליתיה בבריא
רב פפא אמר הואיל ויורש יורשה רב
אחא בריה דרב איקא אמר הלוואה איתא
בבריא וכדרב הונא אמר רב ^(א) דאמר רב
הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלגוני
במעמד שלשתן קנה איבעיא להו דקל
פירי ופירותיו לאחר מוהו מו שירי מקום
לא או לא שירי אם תמצי לומר לאחר
כלא הוי שירי ^(ב) לעצמו חוץ מפירותיו מהו
אמר רבא אמר רב נחמן אם תמצי לומר
דקל לאחד ופירותיו לאחר לא הוי שירי
מקום פירי דקל לאחד ושירי פירותיו לפניו
שירי מקום פירי מאי טעמא כל לגבי
נפשיה בעין יפה משייר אמר ליה ר' אבא
לרב אשי אן ארברי שמעון בן לקיש
מתנין לה ^(ג) דאמר רבי שמעון בן לקיש
המוכר בית לחבירו ואמר לו על מנת
שדיוטא העלוונה שלי דיוטא העלוונה שלו
איבעיא

עני משפט

רבינו גרשום

ע"ד א"י כ"י פ"ה מלכות ויהי
ומתה סלה ס"ג ס"ג ע"כ
כ"ס ט"פ ט"פ ט"פ ט"פ ט"פ

רבינו גרשום

שכיב מרע שאמר הו הלוואתי
פלגוני. כלומר חוב שחיבי לו
פלגוני הוא של פלגוני ה"ה
ש"ה וק"ה לאית: א"כ
דליתא בבריא. ובריא אמר
כ"ה לא ק"ה כי אלא בשמ"ה
כ"ה אמר רב אבא כ"ה
נמי בשמ"ה דהיא איתא
הלוואתי פלגוני טעמא א"כ
ק"ה הואיל ויורש שלו וירשה
א"כ בלא איהי א"כ לא
נתנה לה הואיל וכלו כ"ה
בחוקר הלוואתי שירי שלו
וירשה א"כ היא בריחה ליה
משום הכי י"ה לו לומר
הלוואתי פלגוני קנה אבל
בבריא ליתא דאין להחיל אלא
לאחר מיתה: רב אחא בריה
דרב איקא אמר. ואת מילתא
דשכיב מרע דאמר הלוואתי
פלגוני איתא בבריא ענין
הלוואה כ"ה הונא וכ"ה ק"ה.
אלא לא דאיתא בבריא אלא
לאחר מיתה. ש"ה א"כ
שכיב מרע שכתב לו נכסיו
שירי קרקע כל שהוא אף על
גב דעמי סתמי מנתה דאמר
נפשיה על ההוא קרקע ועבר
ומת. אבל הא דשכיב מרע
דקל נתן לאחר ופירותיו לאחר
מי אמרינן להביא דתן דקל
לזה השירי המכיר הוה מת
לאידך הפירות מי אמרינן
הואיל שכתבתן הרקל שיי
הפירות וק"ה אשקח ובהיותו
שירי ודשייר הפירות סמכה
דעתיה לו דאין חוץ ועבר
שיחול על הפירות שנתן
לאחריו ובהיותו טעמא שנתן
לו הפירות ולא שירי לו הפירות
ממנה מתנה שנתן לראשון
א"כ שכיב מרע דאמר הו הלוואתי
פלגוני קנה חוץ בנותן הרקל
לא הוי שירי חוץ מתנה מתנה
ואם עבר הואין סמכה
א"כ ברקל שנתן לראשון:
תמיז לומר מי שירי שירי
הואיל דלא שירי בנותן הרקל
ואפי' ראשון לא ק"ה הוא א"כ
מיכ"כ י"ה אם אמר דקל פלגוני
חוץ מפירותיו מהו. ומומינן
א"כ דאי אמר בשמ"ה דקל
זה לפלגוני א"כ א"כ א"כ חוץ
מי' והשתא דאשקח חוץ
מפירותיו לטפוי שמא ק"ה
אתא וברקל ונפשיה ק"ה שירי
מקום הפירות ומתנה שנתן
לראשון מתנה מלפני. והוא
הואיל ששירי בנותן הרקל א"כ
ולכא לא שמי א"כ הו שירי
ואין מתנה מתנה:
פירותיו והאי הוה שירי
שירי ומתנה מתנה אליכא
דרב וברי דאמר במקום המכיר
את הבית אחר שיש לקישה ואת
אומרת המוכר בית לחבירו ואת
מת שדיוטא העלוונה שלו
שירי לעצמו דיוטא העלוונה.
אמר רב זביד לטאי הלכתא
דא"כ דלא אמר רבינו ב' מנת
לא מכר את הריגטא משום
דלא שכיב בלא ליתא ואמאי
אמר חוץ לטפוי מלחא קאי
ש"ה דרב להגיא: כ"ה בחרב
(וי"ן) שפיר לו ע"ה הבית וז"ל
ונגזרתא לריגטא שלו וצ"ח.
הכי נמי ליתא דאקאמר דקל זה
פלגוני ודאי לא ק"ה בית
דבכתבא לא ק"ה אלא וכו'
אלא לקנות חוץ ובישין
ויזון דהוסיף ואמר חוץ
מפירותיו והאי לטפוי מלחא
קאי דבנותן דקל שירי שירי
ומתנה מתנה. ל"ה איבעיא
להו דקל לאחד ופירותיו לאחר
מהו מו שירי לעצמו מקום פירי
בנותן הרקל ומתנה מתנה
(שירי) או לא. אם מפנא לומר
לא שירי חוץ מתנה מתנה
הואיל דלא שירי בנותן הרקל
שהוא נתון בעין יפה נתון.
א"כ ק"ה מיכ"כ י"ה נתן דקל

עני משפט

רבינו גרשום

שכיב מרע שאמר הו הלוואתי פלגוני א"כ ה"יתא בבריא. בקנין (א)
שאין הלוואה צעין ונהי דיכול להקנות אגב קרקע אי
גרסין מקיץ מרנכ פפא (לשל דף עו: וס) מ"מ כיון דליתא בבירא
בקנין דלא מלי להקנות [באל] דבר אחר ע"פ הלוואה לא חשיב
אחא בבירא דהא דא דלית בית כמו כי

אשביב מרע שאמר הו הלוואתי פלגוני
ואף על גב דליתיה בבריא רב פפא אמר
הואיל ויורש יורשה רב אחא בריה דרב
איכא אמר הלוואה איתא בבריא וכדרב
הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לפלגוני
במעמד שלשתן קנה איבעיא להו דקל
פירי ופירותיו לאחר מוהו מו שירי מקום
לא או לא שירי אם תמצי לומר לאחר
כלא הוי שירי ^(ב) לעצמו חוץ מפירותיו מהו
אמר רבא אמר רב נחמן אם תמצי לומר
דקל לאחד ופירותיו לאחר לא הוי שירי
מקום פירי דקל לאחד ושירי פירותיו לפניו
שירי מקום פירי מאי טעמא כל לגבי
נפשיה בעין יפה משייר אמר ליה ר' אבא
לרב אשי אן ארברי שמעון בן לקיש
מתנין לה ^(ג) דאמר רבי שמעון בן לקיש
המוכר בית לחבירו ואמר לו על מנת
שדיוטא העלוונה שלי דיוטא העלוונה שלו
איבעיא

עני למימך טעמא דליתא בבירא אלל כיון שירי וירשה י"ה כ"ה לשכיב
מרע ליתן דברשותו היין דמתנת שכיב מרע כירש וחדע דכל טעם
זה דהואיל וירש לא נקט אחת בבירא הואיל וירש יורשה ועל
מעמד שלשמן נקט אחת בבירא צממנד שלשמן כמו שכתבו בכל
הספרים ובפירוש רבינו חננאל ואין נראה לתקן בין הודאת
פקיון הודאת מלוה: **שכיב מרע שאמר הו הלוואתי פלגוני בו**
ואע"ג דליתא בבריא. ומה שגרילין לכתוב הרשאה גבי מלוה י"ה לעיל
כ"ה המוכר את הספירה (דף עו: וס) א"כ ומה שאלן כלאר פירוש רש"י
פירש ככתבות (דף עו: וס) ד"ה מתנת וס) ^(א) דטעם משום דאין מטבע
נקנה בחליפין וגם אין נראה עול לפרש "כ"ה" ה"ר חיים דליתא
בבירא שיכול למחול עטר חוב א"כ מכרו משכ"כ ככ"ה
מרע כלאמר לעיל (דף קמז): כל זה פירשו לעיל בפרק המוכר את
הספירה: **תנחור פלגוני בטעמד שלשתן קנה.** ומה שפרש רבינו
חס שמועיל בעל כרחו של נפקד פ"ה לעיל כ"ה המוכר את הספירה
(דף פ"ה ד"ה ה"ג) וגם זה שפרש שצממנד שלשתן ^(א) אין צע"ס
פירשו בפרק ש"י קדושין (דף קמ"ט): **איבעיא דק"ה**
לאחר ופירותיו לאחר מהו מי שירי מקום פירי בו. י"ה דהו שמואל
דאשירי דשכיב מרע קאי דמתן צממנאין דלא שירי קרקע כל שהוא
מתנה מתנה ואין נראה לר"י דהא לקמן על משמט שירי קרקע כל
שהוא הוה ליה למיבעי מי קו"ה ועוד דשיעורא דשירי הוה כדי פרנסתו
דלאמר כנאמו וכו' מי ש' למוס כשירי קרקע דהא אפילו ^(א) מוגללין
לקמן אמרינן דהו שירי על כן נראה לר"י דלעיל קאי ידור פלגוני
בבית זה לא אמר כלום משום דהו דבר שלל בא לעולם וק"ה מיבעיא
ליה כי אמר דלאחר והפירותיו ומה שפרש רבינו חננאל למימך
אמרינן לא הו שירי לענין שימשו הפירות דבר שלל בא לעולם לו
שמי נתן גם נצטל הפירות מקום לימוס הפירות וא"כ וכה במקום
מקום הפירות וכל הוו הפירות דבר שלל בא לעולם שיהי ככר וכה
במקום הפירות שבה לעולם ואם מתנא לומר לאחר לא הו שירי
לעצמו מאי פ"ה ששירי לעצמו מי אמרינן שזה לא הו עשה שיקנה
למקל ממהנה גוף הפירי ולגבי דידיה הו הפירות דבר שבה לעולם לו
דלמא אפילו הכי הו ^(א) (דבר שלל בא לעולם שלא שירי מקום פירי
אפילו לעצמו וכן חינא לעיל בפרק המוכר את הבית (דף סג.) כן
לי שאמר לשראל שדה זה אזי מוכר על מנת שמעמד לאשון שלי
משבר ראשון שלי ופירין וכה אין אדם מקנה כ"ה אפי' לעצמו ואע"ג דאמר לעיל
דקסם מוכר או נתון אילן דמשירי קרקע הכל בשכיב מרע אין
לו לומר דשירי קרקע וכל מקום פירי אלא פירות בלבד דהו הכי
נתן לו כל האילן ויהי אן אן אדם ששירי מקום פירי ומסוק דלעצמו
הו שירי דמאן דלנפשיה משירי ענין יפה משירי ויש ספרים דגרסי
חוץ מפירותיו מהו והוא היא היינו שנתן הדקל צממנד שכיב מרע
שירי פירותיו לעצמו: **אנן ארברי שמעון בן לקיש מתנין לה ב'ו**
ע"ד ואם תמצי לומר לאחר לא הו שירי לעצמו מהו. ואע"ג דר"י
איירי לעצמו מ"ה בין דמחין מקירי הכל קמבעיא לו מה יאמר ר"י
לקישה כזה דבעל מנת פשיטא ליה ודאי דמשירי אלל כהא ק"ה מיבעיא ליה:
משיין

לאחר שירי פירותיו לעצמו מאי. מי אמרי' כל לגבי נפשיה כי משירי פירותיו חוץ ממה שהיה שירי הפירות שירי ברקל נתון
פירות ומתנה מתנה או. אמר רבא אמר רבא רבי אבא. אי"ר אבא. אמר רבא רבי אבא וזבד דמפשיטא לומר לכה אתן ברקל
(א) כה נראה דל"ה דאי שירי וצממנד ששירי וכו'. וז"ל בבבלי שמה שנתן הרקל זה שירי לו הפירות וכו'.